

ת"פ (תל אביב) 6380-02-24 - מדינת ישראל נ' חיקמט טאהא

בית משפט השלום בתל אביב-יפו

ת"פ 6380-02-24 מדינת ישראל נ' טאהא

בפני כבוד השופט הבכיר, שאול אבינור

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
נגד ע"י ב"כ מתמחה גב' לאה וסר

נגד

הנאשם: חיקמט טאהא
ע"י ב"כ עו"ד אנואר פריג'

גזר דין

א. רקע כללי:

- הנאשם הורשע - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום - בביצוע עבירה של **הסעת תושב זר השוהה שלא כדין בישראל**, לפי הוראות 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל ועבירת ההסעה, בהתאמה).
- על פי הנטען בעובדות כתב האישום, בתקופה הרלוואנטית היה פלוני תושב אזור יהודה ושומרון, שלא החזיק אישור שהייה בישראל כדין (להלן - השב"ח). ביום 13.09.2023 בשעה 16:15 לערך, הסיע הנאשם את השב"ח ברכב בכביש 5, באזור צומת גלילות לכיוון מזרח.
- הדיונים המקדמיים נערכו לפניי ובמסגרתם הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, כמות שהן. על יסוד הודאה זו הורשע הנאשם בביצוע העבירה הנ"ל, והכל כאמור בהכרעת הדין (בפרוטוקול, עמ' 6).

ב. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני הצדדים:

- ב"כ המאשימה לא הגישה ראיות לקביעת העונש. בטיעוניה לעונש ציינה ב"כ המאשימה כי לנאשם לא היתה היכרות מוקדמת עם השב"ח וכן עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתולדה מביצוע העבירה על ידי הנאשם, וביניהם הפגיעה בהגנה על ריבונות המדינה ועל זכותה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, כמו גם הפגיעה בהגנה על גבולות המדינה ועל שלום אזרחיה. עוד טענה ב"כ המאשימה כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא במקרה זה ברף חומרה בינוני, והוסיפה והדגישה כי עבירת ההסעה פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת לתוך תחומי המדינה.
- לעניין מדיניות הענישה הנהוגה הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה מחמירה, אך כזו העוסקת

במקרים חמורים משמעותית מענייננו. בין השאר הפנתה לת"פ (שלום ב"ש) 56676-06-22 **מדינת ישראל נ' אבו קוש** (15.07.2024), אך שם דובר בהסעת 5 שב"חים או יותר ובעבירה לפי הוראות סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל; ולת"פ (שלום ב"ש) 2084-11-23 **מדינת ישראל נ' אלגלאוי** (08.09.2024) (הערעור נדחה בעפ"ג (ב"ש) 46097-10-24 **אלגלאוי נ' מדינת ישראל** (27.11.2024)), שם דובר בהסעת שב"ח תושב עזה כשלושה שבועות לאחר אירועי 7 באוקטובר 2023.

6. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לתיקון שנערך בהוראות חוק הכניסה לישראל במסגרת חוק הכניסה לישראל (תיקון מס' 38), תשפ"ד-2024 (להלן - תיקון 38). במסגרת תיקון זה שונה סיווג עבירת ההסעה מעוון לפשע תוך החמרה משמעותית בענישתה; וב"כ המאשימה ביקשה ללמוד מכך על הצורך בהחמרת מתחם העונש ההולם והענישה גם במקרה דנא. לרקע טיעונים אלה עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם העונש ההולם בענייננו בין 4 חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

7. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציינה התובעת את נסיבות הקולה - וביניהן העדר העבר הפלילי, נטילת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי - ועתרה לגזירת עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם לו טענה. באופן קונקרטי עתרה אפוא התובעת להשית על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית שתכלול מאסר מותנה, קנס משמעותי ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

8. ב"כ הנאשם, מצידו, הגיש אסופת מסמכים רפואיים עדכניים כראיות לקביעת העונש (סומנה ס/1). כעולה ממסמכים אלה הנאשם, יליד שנת 1978, סובל ממחלת הסוכרת ומבעיות נלוות, מטופל תרופתית ואף עבר לאחרונה ניתוח קטיעת אצבע (ברגל שמאל).

9. אשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש הסניגור כי מדובר במקרה בו ישנה הצטברות של נסיבות קולה, ראשית לכל בכך שההסעה היתה לכיוון היציאה משטח מדינת ישראל. יתר על כן, מדובר בהסעת שב"ח, אשר בהיעדר מציאת עבודה רק ביקש לחזור לביתו, כאשר ברור שמדובר בשב"ח שלא נשקפה ממנו מסוכנות כלשהי שכן הוא לא הועמד לדין. הסניגור הוסיף ומתח ביקורת על טיעונה המחמיר של המאשימה, בציינו כי אין מקום להחמיר רטרואקטיבית בדינו של הנאשם, אשר ביצע את העבירה בטרם פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", ולהחיל עליו את "רוח התקופה" הנוכחית.

10. אשר למדיניות הענישה הנהוגה הפנה הסניגור לפסיקה רבה - לרבות כזו שניתנה לאחר פרוץ המלחמה בעניין עבירות הסעה שבוצעו לפני פרוץ המלחמה. בין השאר הפנה הסניגור לגזרי דין שניתנו בנסיבות חמורות יותר מנסיבות התיק דן: ת"פ (שלום כפ"ס) 29013-08-22 **מדינת ישראל נ' חיראללה** (10.01.2024), שם נקבע מתחם שמתחיל במאסר מותנה כאשר בנוסף לעבירת הסעה הורשע הנאשם דשם גם בעבירה של ניסיון העסקה; ות"פ (שלום ק"ג) 19705-08-16 **מדינת ישראל נ' טללקה** (27.06.2018), שם נקבע מתחם שמתחיל במאסר מותנה כאשר הנאשם הורשע בהסעת שני שב"חים.

11. הסניגור הוסיף והפנה למקרה דומה שנדון לפניי לאחר פרוץ המלחמה (ת"פ 40901-09-23 **מדינת ישראל נ' אבו ג'עפר** (09.06.2024)), שם המאשימה עצמה עתרה להשתת מאסר

מותנה בלבד בצירוף ענישה נלווית. הסניגור ער לכך שהפסיקה אליה הוא הפנה עניינה בעיקר במקרים בהם דובר בהסדרי טיעון - על כל הקשיים להקיש בנסיבות כאלה לעניין מדיניות הענישה הנהוגה - אך ביקש ללמוד מריבוי המקרים על דרך התנהלות המאשימה, שלשיטתו היא סטתה ממנה במקרה דנא ללא הצדקה עניינית. בהקשר זה מתח הסניגור ביקורת, במיוחד, על ההפנייה לתיקון 38 כעילה להחמרת הענישה בעניינו של הנאשם, כאשר מדובר בתיקון חקיקתי מחודש אפריל 2024 ושעל כן אינו יכול לחול בעניינו.

12. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הדגיש הסניגור את העובדה שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, שזו היתקלותו הראשונה עם החוק. עוד הדגיש את מצבו הבריאותי המורכב של הנאשם, בין השאר בעקבות הניתוח שעבר לאחרונה, תוך הפנייה למסמכים הרפואיים אותם הגיש כאמור (1/ס). הסניגור עתר אפוא, בסיכומו של דבר, לקביעת מתחם עונש הולם שתחילתו בענישה מותנית ולגזירת הדין ברף התחתון של המתחם.

13. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר: **"אני במצב בריאותי לא הכי טוב, גם במצב כלכלי לא טוב. אני לא עובד בינתיים. אין מצב שמישהו יעלה איתי בלי שאבדוק אותו. למדתי מהקטע הזה"** (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 3 ואילך).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם:

14. בהתאם להוראות חוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

15. לעניין הערכים החברתיים, הנפגעים כתולדה מביצוע עבירת ההסעה, מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה; והדברים ידועים. דומה שגם כמעט אין צריך לומר כי בעקבות ההתקפות הרצחניות שאירעו בשבעה באוקטובר 2023, והמלחמה שפרצה בעקבותיהן, השתנה באופן מהותי המצב הביטחוני במדינת ישראל - וממילא גם חומרתן של כל העבירות הקשורות בכניסה ושהייה שלא כדין במדינה. בשל כך גם נדרש המחוקק לתיקון חוק הכניסה לישראל ולהחמרת הענישה בגין ביצוע העבירות לפיו; והכל כאמור בהוראות תיקון 38.

16. עם זאת, כידוע, **"אין עונשין למפרע"** - כפי שנקבע מפורשות בהוראות סעיף 3(ב) לחוק העונשין - ועל כן אין כל אפשרות משפטית להחיל את ההחמרה שנקבעה בתיקון 38 רטרואקטיבית, גם לא בדרך של היקש לעניין מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים כתולדה מביצוע העבירות. לא למותר להעיר כאן, כי עקרונות אלה גם חלים בכל הקשור לקביעת מתחם העונש ההולם (לדחיית עתירה להחמרה רטרואקטיבית של מתחם העונש ההולם בעבירת שב"ח, ראו לאחרונה ת"פ 4363-04-23 **מדינת ישראל נ' פרג** (14.01.2025), לרבות האסמכתאות וההנמקה שם).

17. זאת ועוד. החמרה הגדולה יותר של ביצוע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל לאחר פרוץ מלחמת חרבות ברזל אינה נובעת משינוי ערכי אלא מהשינוי בנסיבות ביצוע העבירות (דהיינו:

ביצוע העבירות בשעת מלחמה, על כל החומרה הנוספת המשתמעת מכך). כלומר, אם נדייק בדבר נמצא כי ההחמרה במדיניות הענישה הן בפסיקה והן בחקיקה, לאחר פרוץ המלחמה, נגזרת דווקא מנסיבות ביצוע מחמירות יותר (דהיינו: ביצוע העבירות על אף מצב המלחמה, תוך שמבצעי העבירות מעדיפים את האינטרס האישי-כלכלי שלהם על פני האינטרס הציבורי). לפיכך, גם בהתאם לעקרונות הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - כפי שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין - לא ניתן לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, שעבר את העבירה בנסיבות שהן חמורות-פחות, כביכול הוא עבר את העבירה בנסיבות חמורות-יותר.

18. בנוסף, בהתאם להוראות חוק העונשין קביעת מתחם העונש ההולם נגזרת כאמור לא רק מחומרת העבירה כשלעצמה, אלא גם מחומרתה בנסיבות הקונקרטיות והספציפיות שבהן היא בוצעה. והנה, בעניינו מדובר בנסיבות ביצוע שהן ברף חומרה נמוך יחסית: **ראשית**, מדובר בהסעה של שב"ח בודד, שנגדו אף לא הוגש כתב אישום; **שנית**, כיוון ההסעה היה אל מחוץ לישראל, להבדיל מכניסה לתוך תחומי המדינה; **שלישית**, בעובדות כתב האישום לא נטען כי הנאשם קיבל תמורה כספית בעבור ההסעה.

19. לבסוף, לעניין מדיניות הענישה הנהוגה יש לציון - בנוסף לפסיקה אליה הפנה כאמור הסניגור - כי קיימים לא מעט מקרים בהם נקבעו מתחמי עונש הולמים לעבירת ההסעה, לרבות לאחרונה ובנסיבות ביצוע חמורות מבעניינו, שתחילתם בענישה צופה פני עתיד. בעניין זה ראו, לדוגמא, רע"פ 1119/18 חסן נ' **מדינת ישראל** (09.05.2018); ת"פ (שלום י-ם) 36770-02-23 **מדינת ישראל נ' בורקאן** (23.06.2024); ת"פ 6136-03-24 (שלום י-ם) **מדינת ישראל נ' רג'בי** (02.02.2025).

20. אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין מאסר מותנה בצירוף ענישה נלווית, לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

21. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

22. אשר לנאשם שלפניי אף ב"כ המאשימה, בהגנותה, עתרה לגזירת הדין ברף התחתון של מתחם העונש ההולם; וכך אכן מתבקש בהתחשב במכלול נסיבות העניין. מדובר כאמור בנאשם יליד שנת 1978, ללא כל הרשעות קודמות, שזוהי הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק. בנוסף, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום כמות שהן, נטל אחריות על מעשיו ולמד את לקחו מהאירוע. לבסוף, מדובר בנאשם שמצבו הרפואי מורכב, כאמור במסמכים הרפואיים שהגיש הסניגור (1/ס).

23. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה לפי הוראות חוק הכניסה לישראל.

(ב) קנס בסך של 5,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.04.2025 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ג) פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים על תנאי, והתנאי הוא שבמשך שנתיים מהיום לא יעבור הנאשם את העבירה בה הורשע.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ה, 13 פברואר 2025, במעמד הצדדים.